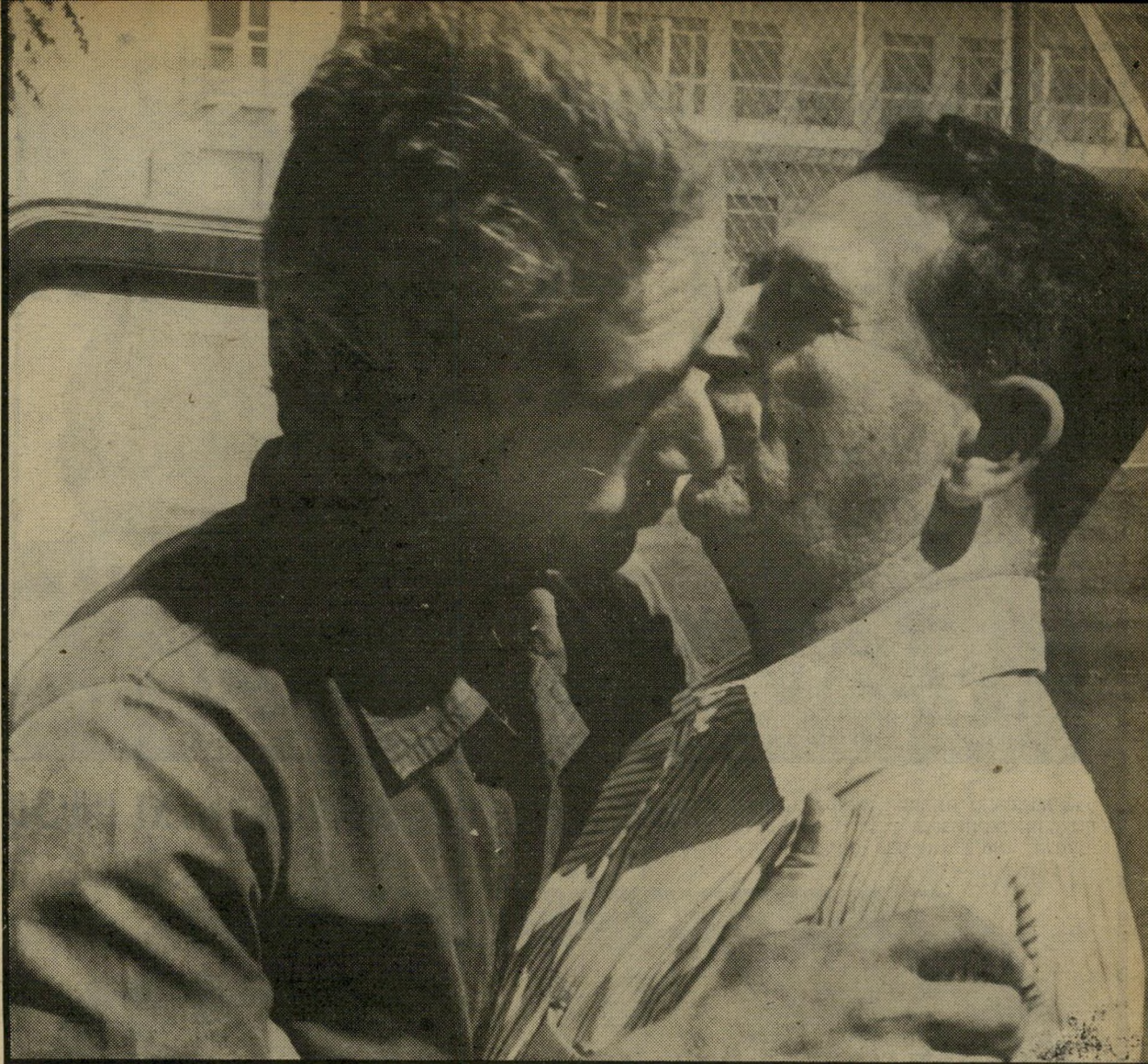

בנשיקה לווהמת (מימין)

פניו של אסיר העולם

חוקריו לשעבר

שנתן לך מרקוס? שאל מרקוס את ברנס. כשהוא מתעקש לקרוא לעצמו בגוף שלישי במשך כל מהלך החקירה. ברנס הסמיק. פנה למרקוס ואמר לו: "אתה ראתה היטב את הדם שגזל משפתי, אתם שניכם שקרנים פאתולוגים!" אמר בצעקה והציג ביע על מרקוס ואלבו, שישב לידו.

מרקוס המשיך לחקור בשיטתיות וב- עיקביות, חזר על כל שאלה ללא לאות, וניסה לרדת לעומקם של הדברים. באחת התשובות, כאשר ניכר היה כי ברנס כועס, שאל מרקוס: "למה אתה כועס עלי?" ואז נראה היה כי ההתפרצות שכולם חיכו לה עומדת לבוא.

ברנס ענה לו בצעקה: "אני כועס עליך! שבע שנים אני יושב, אני נותן כבוד לבית-המישפט ולאולם, אבל אני נמצא בטורים גבוהים ביותר וחייב לבלוע את זה!"

השופטים הרגיעו את ברנס, ואמו, ש- ישבה בקהל, מחתה דימעה. לקראת סוף החקירה ניגש מרקוס אל דוכן העדים, שעליו עמד ברנס, והראה לו מיסמך. ראשיהם כמעט נגעו זה בזה, ולשניה קפאו הכל. אך ברנס המשיך לענות בנימוס.

ברנס נכנס לאולם אחרי ציפיה דרמטית, לבוש מדי אסיר חומים, מלווה על-ידי עוזר גולדברג. כמצופה, חזר על הגירסה שמסר במישפט רצח רחל הלר, ועמד בחקירות הרבות של עורכי-הדין. כל העיניים נתלו בו כדי לראות את תגובתו למראה חוקריו לשעבר, שיושבים היום על ספסל הנאשמים. כשקם מרקוס, המייצג

נזף בו על כך, וציווה להעביר את העניין לדין משמעתי. בית-המישפט קבע כמפורש כי מרקוס שיקר, סיפר הצעיר. חקירת פרשת רצח רחל הלר היתה החקירה הלפני אחרונה בקאריירה של שדה כחוקר פרטי. זמן מה אחר כך נשכר על ידי רבי-חובל ידוע בחיפה, מיכה לב, לרגל אחרי אשתו היפה, אילנה לב לבית

"הי כן שאין עונש-מוות לאנשים כמוך! אתה שקרן, מרקוס!" צעק בהתרגשות רבה צעיר בלונדי יפה עיניים לעברו של עורך-הדין שאול מרקוס בבית-המישפט בירושלים. עמוס ברנס שזה עתה ירד מדוכן העדים בעת ההפסקה בדין, נעצר. הוא הביט לעבר הצעיר הצועק ולפתע חלפה שלוות

ההתפרצות

את עצמו, והחל לחקרו, פנה ברנס לשופט-טים ושאל: "אני רואה את הבן-אדם הזה, הוא בשבילי בגדר נאשם!" אבל אחרי שהשופטים הסבירו לו כי מרקוס מייצג את עצמו, ענה "לא ידעתי, אני מבין". העימות, שאמור היה להיות דרמטי, בין הנאשם לשעבר ובין חוקרו לשעבר שהפך נאשם, התנהל על מי מנוחות.

פלקוביץ. הבעל חשד כי אשתו, שאיתה היה מסוכסך, מתרועעת עם גבר אחר. הבלש, שהיה אז בן 25, נקט דרך מקור רית — הוא התקשר בטלפון לאילנה והודיע לה כי נשכר לבלוש אחריה על-ידי בעלה. היא הסכימה, מרוב סקרנות, להיפגש איתו.

נפשו והאיפוק הרב שצינו את עדותו. גם הוא החל לצעק לעבר מרקוס הנבעת: "את הצדק רמסתם, אותי ואת מישפחתי הרסת. אני מייצג את כל העם, תתיכת משחית! אתה שטן שקוף, כל הציבור יודע מי אתה, חוצפה! שקרן!" השוטרים הוציאו את ברנס הצועק מהאולם, ואמו כבדת-הגוף הלכה אחריו וביקשה: "עמוס, עמוס, בשביל אמא חולה!"

המתכרז

חוקר פרטי לשע- בר, חייס שדה, הת- קיף את שאול מרקוס וקרא לעברו "שקרן. לאנשים כמוך צריך עונש מוות!"

ומרקוס סיים וחזר למקומו בשולחן עורכי-הדין.

סתירה בין העדויות

עורך-הדין אמנון זיכרונני המשיך לחקור את ברנס בשם מרשו, יהודה אלבו. הוא ניסה להבליט את כל הסתירות שנוצרו בין עדותו של ברנס במישפט הרצח ועדותו השבוע.

ניכר היה בברנס כי הוא עצבני. שרירי פניו רעדו, והוא פכר את אצבעותיו מפעם לפעם. אולם הוא ענה על כל השאלות בנימוס. "כן, אתה היית בשיחזור", אמר ברנס למרקוס. "איני יודע כיצד הגעת לשם, אבל כאשר סירבתי לצאת להמשיך בשיחזור וישבתי במכונית כעשרים דקות, הופעת".

"למה אתה כועס?"

מרקוס שיקר, אחר כך נכנס להיסטוריה הרכילות של חיפה. הבלש והנבלשת התיידדו, והפכו, לדברי הבעל, לזוג נאהבים. הבעל פרץ יום אחד לחדרו של הבלש כדי למצוא שם את אשתו במצב עדין. מקרה זה גמר את הקאריירה של שדה.

"בית-המישפט נזף בו"

הצעיר הבלונדי שהתחיל בצעקות עזב גם הוא את האולם, ופקיד העור איים עליו כי לא יוכל לשוב לאולם אחרי ההפסקה.

ברנס סיפר כי מרקוס הכניס את פלג גופו העליון לתוך המכונית, דרך החלון הקדמי, והתחיל להמטיר סטירות ומכות על פניו וצווארו של ברנס. "אתה תעשה מאיתנו אידייטים?" צעק הקצין. אחרי עשרים דקות של מכות וצעקות יצא ברנס מהמכונית והלך להראות בשיחזור היכן זרק את בגדיה של רחל הלר. הוא אינו יודע מתי נעלם מרקוס מן המקום — מאז יצא מהמכונית לא ראה אותו.

אך מיקרהו של ברנס הותיר בליבו משקע כבד. הוא היה משוכנע כי ברנס לא רצח את רחל הלר, והמשיך בחקירה גם אחרי ההרשעה. על כל ממצאיו מסר למישפחתו של ברנס ולקצין המיטרה בדימוס, עורא גולדברג.

הוא בא השבוע למישפט כדי לראות את ברנס ולשמיע את עדותו נגד חוקריו לשעבר, שאול מרקוס ויהודה אלבו.

"האם נשארו סימנים על פינג מהמכות